

Αλλ' ἐγώ εἶμαι ἀχώριστος όχι ἀπό τὴν Θεότητα καὶ ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, καὶ χωρὶς ἐμὲ δὲν γίνεται κανένας καλὸν ἔργον, οὔτε θεῖον, οὔτε ἀνθρώπινον. Μὲ τιμῆς δὲ καὶ ἐξαίρετον καὶ ἡ Θεότης καὶ οἱ ἄνθρωποι, εἰς δύοντας ἀχωρίζει νὰ μὲ τιμῶσι· διότι εἶμαι ἀγαπητὴ συνεργὸς τῶν τεκνιτῶν, πιστὴ φύλαξ τῶν οἰκουμενῶν, εὐμενῆς παραστάτις τῶν ὑπηρετῶν, καλὴ συμβοήθης τῶν εἰς καιρὸν εἰρήνης κόπων, ἀσφαλῆς σύμμαχος τῶν εἰς καιρὸν πολέμου ἔργων, όχι ἐξαίρετος σύντροφος τῆς φύλαξ.

Ὑπάρχει δὲ εἰς τοὺς ἴδικούς μου φίλους γλυκεῖα όχι θυσίας ἀπόλαυσις φαγητῶν όχι ποτῶν, διότι ὑποφέρουν ἑωσοῦ τὰ ἐπιθυμήσια· ό δὲ ὑπνος εἶναι εἰς αὐτοὺς γλυκύτερος παρὰ εἰς τοὺς ὀκνηρούς· καὶ οὔτε, διὰ τὸν ἀφίνωσι, λυποῦνται, οὔτε διὰ τοῦτον ἀμελοῦν νὰ κάμνωσι τὰ πρέποντα. Καὶ οἱ μὲν νέοι χαίρουν, επινύμενοι ἀπὸ τοὺς γέροντας, οἱ δὲ γέροντες ἀγάλλονται, τιμώμενοι ἀπὸ τοὺς νέους· καὶ τὰς μὲν παλαιὰς πράξεις των μ' εὐχαρίστησιν ἐνθυμοῦνται, καλῶς δὲ πράττοντες τὰς παρούσας, ἥδινονται· δύτες ἔξ αιτίας μου φίλοι τῆς Θεότητος, ἀγαπητοὶ εἰς τοὺς φίλους, καὶ τίμοι εἰς τὰς πατρίδας των. Ὁπόταν δ' ἐλθῃ τὸ πρωτησμένον τέλος τῆς ζωῆς των, δὲν ἀποδημήσειν ἀτίμως λησμονούμενοι, ἀλλὰ μ' ἐνθύμησιν ὑμνολογούμενοι διαπαντὸς ἀκμάζουν.

Εἰς ταῦτα, ὁ Ἡράκλεις, μὲν καλῶν γονέων, ἀφοῦ κοπιάσης, ἐμπορεῖς ν' ἀποκτήσῃς τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν.

εἰς τὴν ὁποίαν κατοικῶ, μάλιστα δὲ διὰ τοὺς γείτονας όχι πτωχούς μου φίλους· ἐπειτα, καθίσω εἰς τὸ ἔργον μου, δόπον ἐξοδεύω δλην τὴν ἡμέραν, προσπαθῶν ν' ἀποκτήσω τὰ πρός ζωῆς φυλάττομαι δὲ ἀπὸ πᾶν ψεῦδος, διότι δὲν μισῶ τίποτε δόσον τὴν ἀπάτην· διὸν, διὰν ὑποσχεθῶ τὶ, δὲν παραβαίνω τὸν λόγον μου, ἀλλὰ τὸν ἐκτελῶ ἀληθινά. Καὶ οὕτω περοῦ τὸν καιρόν μου πτωχικά μὲ τὴν γυναικαν καὶ τὰ τέκνα μου, τὰ ὁποῖα διδάσκω, καθόσον τὸ πνεῦμά με μὲ συγχωρεῖ, νὰ φοβῶνται καὶ νὰ σέβωνται τὸν Θεόν. Τοῦτο εἶναι τῆς ἀπλῆς με ζωῆς τὸ κεφάλαιον· Εἰς τὴν ιστορίαν ταύτην,—προσθέτει ὁ ἐπίσκοπος,—βλέπετε, πῶς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς δόσοις ἀκολουθοῦν τὴν τέχνην των, καὶ ζῶν δικαίως, χωρὶς ψεῦδος καὶ ἀπάτην. Ὁ Ἀντώνιος οὗτος ἦτο μέγας ἄγιος· πλὴν καὶ ὁ ὑποδηματοποιὸς είχεν ἵσην μὲ αὐτὸν ὑπόληψιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ.

Εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Εὐαγγελίου, ἥγουν εἰς τὴν ἀληθῆ πίστιν, ἀπαιτοῦνται ἀναγκαίως τὰ ἔξης·—πρῶτον, νὰ γνωρίσῃ ὁ ἀνθρώπος διὰ εἰναι ταλαίπωρος καὶ πτωχὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ ὑπόκειται εἰς τὴν δικαίαν αὐτοῦ δογῆν, καὶ διὰ δὲν δύναται νὰ δικαιωθῇ ἀφ' εαυτοῦ ἐπὶ τῆς δικαίας αὐτοῦ κρίσεως. Σιὰ τοῦτο ὁ Πρόδρομος τοῦ Σωτῆρος ἥμῶν, καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ Σωτὴρ, καὶ ὁ Ἀπόστολος αὐτοῦ Πέτρος, ἀρχίζουν τὸ κήρυγμα μὲ τὸν λόγον, Μεταροεῖτε. Λεύτερον, νὰ δεχθῇ ἀδιστάκτως τὴν διδασκαλίαν τῶν Προφητῶν όπεραν· Αποστόλων, όχι νὰ πιστεύῃ βεβαίως διὰ ὁ κηρυχθεὶς ὑπ' αὐτῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Λυτρωτὴς τοῦ ἀνθρώπινου γένους· καὶ εἰς τοῦτο ὑφίσταται ἐξαιρέτως ἡ οὐσία τῆς Εὐαγγελικῆς πίστεως, καθὼς περὶ τούτου πληρέστατα μαρτυροῦσιν αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Παύλου· οὕτω λέγει (Ρωμ. γ'. 22), ‘Αικαίστην δὲ Θεοῦ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς πάντας καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς πιστεύοντας·’ τὸ αὐτὸ μαρτυρεῖται εἰς δλον τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον, καὶ εἰς τὴν πρός Γαλάτας (β'. 16.), ‘Ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησὸν ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐπὶ πίστεως Χριστοῦ, καὶ οὐκ ἔξ ἔργων νόμου·’ Αὕτη δὲ πίστις ὀνομάζεται δικαιία σα πίστις, καθότι δι' αὐτῆς δικαιεῖται ὁ ἀνθρώπος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ όχι χωρὶς ἔργων νόμου, καθὼς διδάσκει ὁ Παῦλος (Ρωμ. ιά. 6). Ἐπειδὴ τίνι τρόπῳ δύνανται τὰ ἀνθρώπινα ἔργα νὰ δικαιωσωσι τὸν ἀνθρώπον, ὅπόταν οὕτως δὲν δύναται νὰ δικαιωθῇ, πάρεξ ἀφοῦ πρῶτον ὁμολογήσῃ διὰ εἰναι πταίστης καὶ τῆς θείας δογῆς ἀξιος; Εὐθὺς διὰ ἀφῆ δικαιωθῇ ὁ ἀνθρώπος διὰ τῆς πίστεως,

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ἐκατοικοῦσεν εἰς τὰς ἐρημιαὶς τῆς Αιγαίου, διάγων ἐκεὶ βίον σκληρότατον όχι ἀκριβέστατον, ὥστε δὲν τὸν ὕδωριας κανεῖς τοῦ καιροῦ ἐκείνου· εἰς αὐτὸν ἥλθε ποτὲ, —ιστορεῖ ἐπίσκοπος τις,—φωνὴ ἔξ οὐρανοῦ, λέγουσα· ‘Ἄντωνε, δὲν εἴπαι τόσον ἐντελής, δοσον ὑποδηματοποιὸς τις, κατοικῶν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.’ Ἀκούσας δὲ Ἀντώνιος τοῦτο, ἐπηκύθη πάχαντα, ἔλαβε τὴν βακτριούν του, ό ώδοι πόρει, ἐωσὶ ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, δόπον ἥδρε τὸν ὑποδηματοποιόν. Ὁ ὑποδηματοποιὸς ἐξεπλάγη, ἰδὼν πατέρα τόσον σεβάσμιον νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν κατοικίαν του. Τότε εἶπε πρός αὐτὸν δὲ Ἀντώνιος, ‘Ἐλα, διηγήσου με δλην σε τὴν πολιτείαν, καὶ πῶς δαπανᾶς τὸν καιρόν σου.’ ‘Κίνοιε,’ εἶπεν δὲ ὑποδηματοποιὸς, ‘ὅπον τὸ κατ' ἐμὲ, καλὰ ἔργα δὲν ἔχω ποσσῷς, διότι δὲ βίος μου εἶναι ἀπλούστατος καὶ ταπεινότατος. Λέν εἶμαι παρὰ πτωχὸς ὑποδηματοποιός. Τὸ πρῶτον, ὅταν σηκωθῶ, προσεύχομαι διὰ δλην τὴν πόλιν,

χρεωστεῖ νὰ δείξῃ τὴν ἰδίαν πίστιν διὰ τῶν ἔργων, καὶ νὰ φυλάξῃ τὴν ἀποκτῆσαν δικαιώσιν διὰ τῆς τηρήσεως τῶν θείων ἐντολῶν· διότι ἡ πίστις πρέπει νὰ ἦναι ‘ δι’ ἀγάπης ἐνεργουμένη’ κατά τὸν Ἀπόστολον. Μία τοιαύτη πίστις ὄνομάζεται ζῶσ α πίστις· ἐπειδὴ ὁ σπινθῆρ τῆς ἀνυποκρίτου πίστεως ἀναζωπυροῦται μὲ τὴν συνεχῆ προκοπὴν εἰς τὴν ἀρετήν. “Οταν ὅμως ὁ ἀνθρώπος δὲν ὁμοιογήσῃ τὴν ἰδίαν ἀθλιότητα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, μήτε θέσῃ ὅλην τὴν ἐλπίδα καὶ πεποίθησιν τῆς σωτηρίας αὐτοῦ εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, ἢ δὲν διάγῃ ζωὴν Χριστιανικὴν, τοῦ τοιούτου ἡ πίστις εἶναι νεκρά, καθ’ ὑπόκρισιν, καὶ ματαία.—Μητροπολίτης ΠΛΑΤΩΝ, μετάφ. ΚΟΡΑΗ.

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΤΟΥ ΚΤΡΟΤ.

ΕΝΩ ποτὲ συνεδειπνοῦσεν ὁ Κῦρος μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς αὐτοῦ, ἐπρόβαλε τὴν ἀκόλουθον ἐρώτησιν.—“Ἄραγε, ὁ ἄνδρες, μᾶς ὅμοιαζουν οἱ κοινοὶ στρατιῶται εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ εἰς τὰ τοῦ πολέμου, ἢ κατώτεροι μας εἶναι, διότι δὲν ἀνετράφησαν ως ἡμεῖς;”—“Οσον μὲν διὰ τὰ τοῦ πολέμου, ἀπεκρίθη ὁ Υστάσπης, ‘δὲν ἔχω τὶ νὰ εἴπω εἰς τὰς συναναστροφὰς δύως τινὲς αὐτῶν φαίνονται ἀπειρόκαλοι, καὶ, διὰ νὰ πληροφορηθῆτε, ἀκούσετε τί μὲ συνέβη. Πρὸ δὲν δὲ τὸσα, ὥστε νὰ λάβῃ καθεῖς στρατιώτης μου τοία κομμάτια ἢ καὶ πλειότερα. ’Αφοῦ λοιπὸν ἐκαθίσαμεν κυκλοειδῶς, ἐγύρισεν ὁ μάγειρος μίαν φορὰν τὰ κρέατα, ἀρχίσας ἀπὸ ἐμὲ, διότις ἐκαθίην εἰς τὸ ἐν ἀκρον. διέτε δ’ ἔφερε μέσα γὰρ τὰ δεύτερα κρέατα, τὸν ἐπρόσταξαν ἀρχίση τὴν περιφορὰν ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον. τότε, φωνάξας τὶς ἀπὸ τοὺς καθημένους εἰς τὸ μέσον, “Μάγειρε,” εἶπεν, “ἡμεῖς ἀδικούμεθα, ἐὰν καμμίαν φορὰν δὲν ἀρχίσης καὶ ἀπὸ ἐδῶ.” ’Ακούσας ἔγὼ τοῦτο, ἐδύσαρεστήθη ἐπειδὴ ἐνδιώξεν διὰ λαμβάνει ὀλιγώτερον, καὶ τὸν ἐπρόσκλεσα νὰ καθίσῃ πλησίον μου. Αὐτὸς δὲ ὑπήκεσεν εἰς τὴν πρόσκλησιν μὲ ἄκρον εὐταξίαν. ’Αλλ’ ὅτε τὰ περιφερόμενα κρέατα ἔφθασαν καὶ εἰς ἡμᾶς, εἶχαν ἀπομείνειν τὰ πλέον μικρὰ κομμάτια, ἐπειδὴ τὴν φορὰν ταύτην ἡμεθα τελευταῖοι· τοῦτο δὲ τὸν ἐκακοφάνη πολὺ, ὥστε, “Κακοτυχία με!” ἐφώναξε, “νὰ προσκαλεσθῶ, γὰρ τύχω ἐδῶ τώρα!” ’Αλλ’ ἔγὼ, “Μή σε μέλῃ,” τὸν εἶπα, “διότι μετ’ ὀλίγον θέλει πάλιν ἀρχίσειν ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ τότε σὺ ἐμπορεῖς νὰ λάβῃς τὸ μέγιστον κομμάτιον.” ”Ἔρχισε τέλος πάντων ὁ μάγειρος καὶ τὴν τοίτην περιφορὰν, κατὰ τὴν διόπιαν ἐκεῖνος ἐλαβε μετ’ ἐμὲ δεύτερος. “Οτε δμῶς ἐλαβε καὶ ὁ τρίτος, νομίσας διὰ ἐπῆρε

κομμάτιον μεγαλήτερον τοῦ ἰδικοῦ του, ἀφίνει κάτω ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον εἶχε λάβειν, διὰ νὰ ἐπάρῃ ἄλλο. ’Αλλ’ ὁ μάγειρος, στοχαζόμενος διὰ αὐτὸς δὲν ἥθελε πλέον κρέας, ἀπειμαρύνθη περιφέρων, ποιὸν ὁ καλός σου στρατιώτης προφθάση νὰ λάβῃ. Τότε δ’ ἐταράχθη καὶ ἡγανάκτησε τόσον πολὺ ὁ ἄθλιος, ὥστε μόλις ἥξευρε τί κάμνει ἢ τί λέγει, καὶ, τέλος, ἀνεποδογύρισε τὸ πινάκιον του, γεμάτον ἀκόμη ἀπὸ ἔμβαψμα. ’Ιδων τοῦτο ὁ πλησίον μας καθημένος λοχαγὸς, ἔχειροι κρύπτησε καὶ ἔγέλα, καθὼς καὶ ἄλλοι πολλοί. ἔγὼ δ’ ἐπροσποιούμην νὰ βήχω, μηδὲνάμενος νὰ κρατήσω τὸν γέλωτα.’

’Ανέλαβεν ἐπειτα τὸν λόγον ἄλλος τις ταξι-αρχος, καὶ εἶπε·—“Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἥθελησα, ω Κῦρος, νὰ γυμνάσω τοὺς στρατιώτας τοῦ λόχου μου. ’Αφοῦ δὲ τοὺς ἔβαλα εἰς τάξιν, στήσας πρῶτον τὸν λοχαγὸν, νέον τινὰ ὀπίσω αὐτοῦ, γὰρ τοὺς ἄλλους καθεξῆς, ἐστάθη ἕπιποσθεν, κυττάζων τὸν λόχον· καὶ, διέτε μ’ ἐφάνη καιρὸς, διέταξα νὰ προχωρήσωσι, φωνάξας κατὰ τὸ σύνηθες, “Ἐμ πρός!” Τότε ὁ καλός σου ἐκεῖνος νέος, τὸν ὄποιον ἔβαλα δεύτερον, ἐπέρασεν ἔμπροσθεν τοῦ λοχαγοῦ εἰς τὸν πρῶτον τόπον. Ἐγὼ δὲ, ως τὸν ἴδια, “Τί κάμνεις, ἀνθρώπε;”; τὸν εἶπα. καὶ ἐκεῖνος μὲ ἀπεκρίθη, “Ἐμπρός ἐπέρασα, ως σὺ ἐπρόσταξες.” “Αλλά, φίλε,” τὸν εἶπα, “ἔγὼ ἐπρόσταξα νὰ βαδίσετε δῆλοι ἐμπρός, γὰρ δῆλοι σὺ μόνος.” ’Εκεῖνος δὲ, ἀκούσας τοῦτο, ἐστράφη πρὸς τοὺς λοχίτας, καὶ εἶπε, “Δὲν ἀκούνετε διὰ προστάξεις νὰ περάσετε δῆλοι ἐμπρός;” καὶ παρευθὺς δῆλοι, προπεράσαντες τὸν λοχαγὸν, ἥρχοντο πρὸς δέμα. ’Επειδὴ δὲ δῆλοι λοχαγὸς τοὺς ἐπρόσταξε νὰ γυρίσωσιν ὀπίσω, ἡγανάκτησαν, λέγοντες, “Τίνος λοιπὸν ν’ ἀκούωμεν; οἱ ἔνας λέγει ἐμπρός, καὶ δῆλος ὀπίσω.” ’Έγὼ δὲ ὑπέφερα ταῦτα μὲ προστήτα, καὶ, ἀφοῦ διέταξα πάλιν αὐτοὺς ἀπαρχῆς, τοὺς εἶπα νὰ μὴ προπερνῶσι τοὺς δύτας ἔμπροσθεν των, ἀλλὰ νὰ προσέχωσι ν’ ἀκολουθῇ καθεῖς τὸν προηγούμενον αὐτοῦ.

’Επειδὴ δέ τις, μέλλων νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Περσίαν, ἥλθε νὰ τὸν δώσω μίαν ἐπιστολὴν, ἐπρόσταξα τὸν λοχαγὸν, διότις ἥξευρε ποῦ τὴν εἶχα βαλμένην, νὰ τρέξῃ εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ νὰ μὲ τὴν φέρῃ. Αὐτὸς λοιπὸν φυσικά ἔτρεχεν δὲ καλός σου ἐκεῖνος νέος ἔτρεχε καὶ αὐτὸς κατόπιν του, ὡπλισμένος μὲ τὸν θώρακα καὶ τὴν μάχαιραν· ἰδόντες δὲ αὐτὸν, συνέτρεχαν καὶ οἱ λοιποὶ λοχίται, καὶ οὕτως ὑπέστρεψαν δῆλοι διόμοι φέροντές με τὴν ἐπιστολὴν. Τόσον εἰδήμονες τῶν πολεμικῶν καὶ τόσον νοήμονες εἶναι οἱ στρατιώται σθ, ω Κῦρε.’ Οἱ μὲν ἀξιωματικοὶ λοιπὸν ἐγέλασαν διὰ τὴν δορυφορίαν τῆς ἐπι-